

PORTRE

Aybikehan Kabaagül

Bitmeyen Tutku: Yerbilimleriyle geçen emek dolu yıllar ve
Altın Çekiçli Kadın
Prof. Dr. Cazibe Sayar

Adımlarımı heyecanla attığım bu zorlu bilim yolunda, hayat beni dünyanın en mükemmel kadınıyla tanışmaya itti. Telefonda evini tarif ederken ki, ses tonuna, kibarlığına, kendi deyimiyle “muazzam” saraylı Türkçesine hayran kalmıştım. “Plaj yolu sokak evladım” derdi, “hiç bir yere sapmadan doğru devam et yukarı”. O günden beri hiç bir yere sapmadan, 3 yıl boyunca hocamın evine “doğru” devam ettim. Hayatla ilgili en mükemmel tecrübelerimi o evde edindim. Canım Zümrüt Apartmanı..

Selanik gevreğine bayılırdı çiçek hocam. Kapıyı her zaman müthiş enerjisiyle açıp “ah çoçuğum, ne zahmet ettin, sen zaten öğrencisin”

diye karşıldardı beni. Çalışırken belli saatlerde ufak molalar verip çay keyfi yapmak en büyük hobimizdi. Fransız sinemasından tutun eşi Malik Bey’in piyano yeteneğine, kayın validesi Halide Edip Hanım’dan, arazi anılarına kadar her şeye değinirdik bu altın saatlerde. Hatta bir keresinde hiç unutmam, evine ilk girdiğimde salonda Halide Edip Adıvar’ın fotoğrafını görmüştüm. “Aa hocam çok mu seviyorsunuz” dediğimde, “kayın validem olur, eşimin üvey annesi, bak orda vesikalığı da var” diyip gazetesini okumaya devam etmişti İstanbul Hanımefendisi.. Bir yandan da ünlü matematikçi Salih Zeki Bey’in portresi bulunurdu o nostaljik salonda. Onu sorduğumda ise eşi Malik Bey’in babası olduğunu söylemişti. Etkisini uzun bir süre atlatamamıştım. Gerçekten harikalar diyarı gibi bir evdi benim için, inanılmaz! Ahşap kokusu hala burnumda durur.. “Kadim bir tarihle” çalışma şansı bulduğum için her seferinde kendimi çok özel hissetmişimdir.

Gelelim çalışma saatlerimize.. Size şunu söyleyeyim, bugüne kadar birlikte çalıştığınız tüm profesörleri unutun! Abartmıyorum hoca tanıyıp tanıyabileceğim en titiz yerbilimciydi benim için. Yorulmak denen bir kelime yok-

tu lügatında. Eşi Malik Bey'den kalma saman kağıtlarına aldığı notlarla birlikte yanıma geliş heyecanını hiç bir kitaba sığdıramam. Konuşurken kurduğu cümlelerin noktası kaybolurdu paleontolojiye daldığımızda. Soluk soluğa, neredeyse yayın içerisinde geçen tüm fosillerin, yaşını, ortamını, keşfediliş yılını sıralardı. Bu aşkın tarifi yoktu. Bu aşk yalnızca bir beden içerisinde 94 yıl yaşayıp, aramızdan ayrılarak bizi yalnız bırakmıştı.

Hoca gerçek bir efsaneydi. Yatağının başucunda hep bir deste birikmiş Cumhuriyet gazetesi bulundururdu. Her cümlesi özenle okunmuş, önemli görülen yerler kırmızı tükenmez kalemle çizilmiş, atmaya bile kıyamazdı. Gece-leri uyumadan önce koridorin ışığını şıp diye yakar, ufak adımlarla odamın kapısına gelir "Aybike, uyudun mu çocuğum" diye kibarca seslenirdi. "Uyumadım" dediğimde ise "hadi gel mutfağa birer süt içelim, yanına petibör de koyayım rahat rahat uyursun evladım" derdi. Karşılıksız sevgimiz, "hoca-öğrenci" ilişkisinden "anne-kız" ilişkisine evrilmişti bile farketmeden. Bu yüzden gece sohbetlerimizi hiç unutamam.. Gözleri dolu dolu Malik Bey'i anardı her seferinde. En dokunaklısı ise 11 Mart günüydü benim için. O gün hoca her zamankinden biraz farklı davranıyordu, çözemiyordum.

Mutsuzdu, enerjisi yoktu, çalışmanın ortasında sürekli uzaklara dalıp gidiyordu. En sonunda dayanamayıp sordum "hocam?" dedim bugün pek iyi görünmüyorsunuz, isterseniz devam etmeyelim". "Kusura bakma çocuğum, bugün ben acı günümdeyim" dedi gözlerinden yaşlar süzülerek "Malik Bey'in ölüm yıl dönümü, aklımdan hiç çıkmıyor, huzur içinde uyusun"..

Anlatacak, yazacak, konuşacak o kadar çok şey var ki, neresinden çıkayım bilemiyorum. O kadar talihsiz oldu ki hocanın gidişi, son hayalini bile gerçekleştirememiş olması her daim kalbimde büyüyor. Saimbeyli'deki Devoniyen-Karbonifer brakiyopodları üzerine olan tamamlanamamış makalemizi bitirmek benim boyun borcum oldu artık.. Ben hala hocanın hayattan kopup gittiğini kabullenemiyorum. Eğer ta ki o eve gidip, geri dönüş yolunda montumun cebine gizlice koyulmuş "selanik gevreklerinin" parasını göremezsem, o zaman benim için Cazibe Sayar bedenen bu dünyadan ayrılmış demektir.

Ruhunuz hep benimle güzel hocam.. Çekicimi her vurduğum taşa, o yumruğunuzu sıkıp "pes etmeyin çocuklar" diyerek gidişinizin yansımasını göreceğim. Yansımanız benim bedenimdir. Bedenim ise ayaklarım. Jeoloğun akli ayaklarındadır! Saygı ve minnetle..